

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa wzajemnego T. sp. z o.o. dawniej W. Sp. z o.o. z siedzibą w G..

przeciwko pozwanemu wzajemnemu J. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda wzajemnego T. sp. z o.o.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 sierpnia 2015 r., sygn. akt III APa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda wzajemnego na rzecz pozwanego
wzajemnego 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 19 sierpnia 2015 r. oddalił apelację powódki wzajemnej W. Sp. z o.o. z siedzibą w G. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 2 grudnia 2014 r. oddalającego powództwo wzajemne o zapłatę.

Wyrok Sądu Apelacyjnego powódka wzajemna zaskarżyła w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest art. 100, 114, 115, 116, 120 w zw. z art. 291 § 3 oraz 300 k.p. oraz 415 k.c. poprzez przyjęcie, że poczynania pozwanego nie wyczerpują normy zawinionego działania na szkodę pracodawcy i

podlegają przedawnieniu. Zarzucono również naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 378 § 1 w zw. z art. 328 § 2, art. 391 § 1 i 380 k.p.c. poprzez: (-) nie rozpoznanie żadnego z zarzutów apelacji oraz nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których zarzuty nie zostały rozpoznane, czy były one zasadne, czy też nie i jaka przemawia za tym argumentacja; (-) nie rozpoznanie całości zawartego w apelacji wniosku powódki o weryfikację wydanego przez Sąd Okręgowy w P., na rozprawie w dniu 18 listopada 2014 r., postanowienia o oddaleniu zawartych w pozwie wniosków dowodowych powódki.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej oparto na przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że Sąd Apelacyjny nie odniósł się do któregokolwiek z zarzutów sformułowanych w apelacji; nie odniósł się do zarzutów dotyczących: (-) przesłanek oddalenia wniosków dowodowych powódki; (-) samego faktu oddalania tych wniosków w kontekście istotności faktów, które miały być nimi wykazane oraz zasadności powołania biegłych; (-) zarzutu nierozpoznania istoty sprawy co do oceny obowiązków obciążających pozwanego jako pracownika; (-) pominięcia przez Sąd Okręgowy części dokumentów uznanych za wiarygodne (zestawień wypłat premii, zeznań świadków z postępowania karnego) jako podstawy ustaleń faktycznych; (-) sformułowanych w apelacji licznych zastrzeżeń dotyczącej dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Skarżąca oczywistą zasadność skargi uzasadnia, ponadto, nierozpoznanie przez Sąd Apelacyjny w całości wniosku apelacji o zmianę postanowienia Sądu Okręgowego z 18 listopada 2014 r. - zdaniem skarżącej Sąd nie orzekł w przedmiocie wniosku o dalsze dowody, tj. zapisy ksiąg rachunkowych powódki, dokumentacji projektowej i budowlanej, opinii biegłych z zakresu rachunkowości, transportu i logistyki oraz z zakresu budownictwa. Wszystkie te naruszenia wskazują, zdaniem skarżącej, na słuszność zarzutu naruszenia art. 378 § 1 w zw. z art. 380 i art. 328 § 2 k.p.c. Nadto, zdaniem skarżącej, wyrok Sądu Apelacyjnego narusza w równie jaskrawym stopniu prawo materialne, tj. art. 100, 114, 115, 116, 120 w zw. z art. 291 § 3, 300 k.p. i art. 415 k.c., ponieważ Sąd Apelacyjny pominął całkowicie argumentację apelacji co do obowiązków obciążających pozwanego z uwagi na pełnione w spółce stanowisko

(w kontekście obowiązków pracowniczych), dokonał wadliwej oceny tego, czy działania te realizują normę przepisów statuujących odpowiedzialność pracownika na zasadzie winy umyślnej. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżąca odwołuje się również do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, to jest uzasadnienia zarzutu naruszenia art. 378 § 1 w zw. z art. 328 § 2, 391 § 1 i 380 k.p.c. oraz zarzutu naruszenia art. 100, 114, 115, 116, 120 w zw. z art. 291 § 3, art. 300 k.p. i art. 415 k.c.

Pozwany wzajemnie J.D., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także zasądzenie od powódki wzajemnej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie trzeba podkreślić, że Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (por. postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572).

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnia oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia SN: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134) wskazano wielokrotnie, że odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wykazać, w czym – w jej ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Ponadto, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia jej do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia

prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08; z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, czy postanowienie SN z 1 grudnia 2015 r., I PK 68/15). Tym samym szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego (czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych) wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

W ocenie Sądu Najwyższego skarżąca nie wykazała oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w przedstawionym wyżej znaczeniu. Do takiego wniosku prowadzi analiza wymienionych we wniosku zarzutów naruszenia prawa w zestawieniu z treścią zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny ocenił, uwzględniając przesłanki odpowiedzialności materialnej pracownika za wyrządzoną szkodą wynikające z art. 114 i nast. k.p., że dysponuje pełnym materiałem dowodowym. Następnie, że w tej sprawie działaniom powoda nie można przypisać bezprawności, jak również winy umyślnej. Ponadto, wywnioskował, że skoro zarzucanym pozwanemu rzekomym bezprawnym działaniom nie można przypisać przymiotu umyślnych, to przyjęcie odpowiedzialności na podstawie art. 114 k.p. prowadzi do uznania zasadności zarzutu przedawnienia podnoszonego przez pozwanego. Sąd Apelacyjny dalej rozważył również kwestię ewentualnego naruszenia przez powoda art. 8 k.p. poprzez podniesienie zarzutu przedawnienia, oceniając, że w tej sprawie trudno mówić o nadużyciu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do wskazanego we wniosku zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego, trzeba zauważyć, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność umówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji, a za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone (por. wyrok SN z 15

września 2016 r., I CSK 659/15, LEX 2152381, oraz powołane tam orzeczenia). Z kolei zarzut naruszenia art. 380 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie, jeżeli stan faktyczny sprawy nie pozwala przyjąć, że pominięte dowody mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok SN z 9 kwietnia 1997 r., III CKN 55/97, Prokuratura i Prawo 1998 nr 2, s. 44). Natomiast naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. może być skutecznie podniesiony w skardze kasacyjnej wyjątkowo, gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia ocenę wyводу dotyczącego wykładni i zastosowania prawa materialnego (por. wyroki SN z 3 października 2008 r., II PK 48/08, LEX nr 513006 oraz z 24 listopada 2009 r., II PK 129/09, LEX nr 571918).

W ocenie Sądu Najwyższego, pomimo ogólnikowego odniesienia się przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów apelacyjnych i wniosku apelacji, sytuacja ta nie uzasadnia twierdzenia o oczywistej zasadności skargi. Sąd Apelacyjny ocenił, uwzględniając rodzaj żądania i zasady odpowiedzialności materialnej pracowników za szkodę wyrządzoną pracodawcy, że dysponuje pełnym materiałem dowodowym, następnie przanalizował ustalony stan faktyczny z perspektywy przesłanek odpowiedzialności materialnej pracownika. Skarżąca natomiast nie wykazała, że ogólne odniesienie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do zarzutów apelacyjnych i wniosku o zmianę postanowienia Sądu Okręgowego w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych – wskazanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej, doprowadziło do wydania wadliwego wyroku.

Zarzuty naruszenia prawa procesowego jak i materialnego, na których oparto wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w istocie sprowadzają się do zakwestionowania oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Apelacyjny, co - uwzględniając funkcję postępowania kasacyjnego oraz treść art. 398⁹ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 in fine k.p.c. – nie uzasadnia twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c., § 6 pkt 7, § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461, ze zm.), oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.